

Ο πλανήτης αργοπεθαίνει

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Αλληπάλληλες είναι οι ειδήσεις για την περιβαλλοντική κρίση που απειλεί τον πλανήτη μας. Οι επιστήμονες προειδοποιούν: «Οι παγετώνες λιώνουν, η στάθμη της θάλασσας ανεβαίνει. 200 νησιά στην Ινδονησία θα χαθούν από το χάρση, οι θερμοκρασίες του πλανήτη ανεβαίνουν σταδιακά, ο πλανήτης έχει μόνο 50% πιθανότητες επιβίωσης μετά το 2100» κ.ά. Με τέτοιες απειλητικές προβλέψεις και μετρήσεις «πλημμυρίζουν» τα μέσα ενημέρωσης, ιδιαίτερα με την είσοδό μας στο 2007. Φαίνεται πως τα πράγματα γίνονται πλέον σοβαρά έως τραγικά. Φαίνεται πως ο πλανήτης μας, το μεγάλο σπίτι του κόσμου διαλύεται σιγά-σιγά «εις τα εξων συνετέθη». Μαζί του όμως διαλύεται η ζωή και η απλή επιβίωση των ενοίκων του: ανθρώπων, ζώων και φυτών.

Παρακολουθώντας με αγωνία και πόνο καρδιάς την σταδιακή κατάρρευση του οικοσυστήματός, στο μυαλό μου γυροφέρνουν άλλες, εντελώς αντίθετες εικόνες και σκέψεις. Αναλογίζομαι τον άνθρωπο μέσα στον παράδεισο, όπως τον δημιούργησε ο θεός. Αναλογίζομαι την αρμονία του Αδάμ με όλη την κτίση και την

αρμονία των Αγίων του Θεού με τα φυτά και τα ζώα. Τον Αδάμ που έδινε με σοφία ονόματα στα ζώα, λες και κατείχε ανατομία και ζωολογία, τον Άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ που τάζε με το χέρι του μια τεράστια αρκούδα, τον Άγιο Γεράσιμο τον Ιορδανίτη που είχε για βοηθό και υποτακτικό του ένα λιοντάρι, το Γέροντα Παΐσιο που είχε για κατοικίδιο ένα φίδι, τον Άγιο Σιλουανό που δάκρυζε για το κόψιμο ενοχλητικών χόρτων σε ένα μονοπάτι, την ομιλία του Μεγάλου Βασιλείου για τη δημιουργία του κόσμου, όπου περιγράφει με απίστευτη επιστημονικότητα κάθε λεπτομέρεια της φύσης, τη λειτουργία κάθε φυτού και ζώου. Από τη μία η διάλυση του σύμπαντος από το σύγχρονο άνθρωπο, κι από την άλλη η τέλεια αρμονία του σύμπαντος με τον άνθρωπο στη ζωή των Αγίων, με οδηγούν σε αναπόφευκτα συμπεράσματα.

Αιτία της καταστροφής δεν είναι άλλος από τον ίδιο τον άνθρωπο και η αποξένωσή του από το Θεό, τον πάνσοφο Δημιουργό του σύμπαντος. Η Γραφή διαπίστωσε το γεγονός από τη στιγμή της αποστασίας του ανθρώπου και λέει: « Η κτίσις συστενάζει και συνωδίνει άχρι του νυν». Η κτίση στενάζει και πονεί για την πτώση του ανθρώπου και την αμαρτία. Ο άνθρωπος συμπαρέσυρε μαζί του στην αμαρτία όλη τη δημιουργία. Με την πτώση του ανθρώπου διασαλεύτηκε όλη η αρμονία του σύμπαντος. Η σχέση του ανθρώπου με το Θεό επηρέασε και επηρεάζει και τη σχέση του με όλη τη δημιουργία. Δεν γίνεται αλλιώς.

Μέσα λοιπόν στην τραγικότητα, διερωτώμαι αν υπάρχει ακόμα ελπίς. Κι όμως. Η φωτεινή παρουσία των αγίων δίνει φως και ελπίδα. Πρόκειται για το φως της μετάνοιας και της αλλαγής. Ο άνθρωπος μπορεί να επιστρέψει, να αλλάξει τον εαυτό του και το σύμπαν. Είναι ακόμα καιρός. Καιρός για επιστροφή από όπου ξεκινήσαμε για να χαρίσουμε ακόμα μέλλον στη ζωή του κόσμου. Να επιστρέψουμε πίσω στην αρχή των πραγμάτων και νοημάτων, στην πηγή της ζωής, στον ίδιο τον Θεό. Να μετανοήσουμε. Δεν είναι υπερβολή. Η μετάνοια αφορά και την ψυχή και το σώμα, τον εαυτό μας και τους άλλους, τον τρόπο ζωής μας. Η μετάνοια οδηγεί τον άνθρωπο στη σωστή πορεία. Η μετάνοια είναι επιστροφή του ανθρώπου προς το Θεό, τον εαυτό του και τη δημιουργία. Αντιμετωπίζει τη φύση και όλα μέσα σε αυτή με σεβασμό, με δοξολογία και ευχαριστία.

Η Εκκλησία ανέκαθεν ενδιαφέρεται για τη κτίση. Προσεύχεται «υπέρ του σύμπαντος κόσμου», «υπέρ ευκρασίας αέρων» και για άλλα τόσα. Χρησιμοποιεί την ύλη και την αγιάζει συνεχώς μέσα στα μυστήριά της. Μέσα στην Εκκλησία η ύλη και όλη η κτίση εξαγιαάζεται. Μέσα από αυτή δοξολογείται ο Θεός.

Για τον άνθρωπο που βιώνει το Θεό στη ζωή του, η κτίση, ο σύμπας κόσμος δεν είναι απλά ο τόπος της προσωρινής του κατοικίας και διαβίωσης. Γίνεται τόπος άγιος, ευλογημένος και ιερός. Γίνεται ο χώρος της σωτηρίας τους, ο χώρος που

αποδεικνύει την αγάπη για το Θεό. Η βροχή, ο ήλιος, ο αέρας, τα ζώα και τα φυτά αναφέρονται στο θεό με ευγνωμοσύνη και ευχαριστία, αποκτούν νόημα και αξία, δημιουργούν συνθήκες Παραδείσου. Έστι καιρός μετανοίας...

Γιώργου Κυπριανού

Πηγή: isagiastriados.com